

Laura este pasionată de teatru, iar Radu de cursele auto/moto, de off road și muzica. Împreună, adoră să călătorească. În urmă cu trei luni și jumătate au început călătoria din Baja California. A urmat Mexic, Guatemala, El Salvador, Honduras, Nicaragua, Costa Rica, Panama, Columbia, Ecuador, Peru, iar acum sunt în Bolivia.

Au trecut printr-o tornadă, în Bolivia. Greva minerilor din Nazca a blocat și serviciul poștal care trebuia să le aducă o piesă de schimb pentru motocicletă. Au trecut prin temperaturi sub zero grade și ploi torențiale, iar emisiunile TV cu sfaturi de supraviețuire în condiții extreme le-au oferit câteva idei pentru a depăși un alt moment tensionat.

Toate experiențele pe care Radu și Laura Georgescu le-au trăi sunt publicate pe blogul de călătorie www.b66ama.com. Fotografii inedite din locurile pe care le-au vizitat, impresii și clipuri video sunt postate de cei doi regulat. "M-am gândit să fac acest blog pentru că am citit și eu, la rândul meu, alte bloguri de genul ăsta ca să mă documentez. În plus, este foarte util pentru familie și prieteni".

Părinții lui Radu Georgescu locuiesc în SUA, din anul 2000. "Eu nu i-am urmat, încrezător în șansele pe care le aveam în România", ne-a destănuit românul, într-un e-mail transmis din Bolivia. "În seara asta am găsit o cazare drăguță. Am Beatles pe fundal, deci sunt inspirat să răspund întrebărilor", anunță Radu.

Peste Ocean, o experiență mai ieftină decât un Logan

Aventura Laurei și a lui Radu a început, de fapt, la scurt timp după ce s-au căsătorit în România. "Suntem căsătoriți de doi ani și jumătate. Însă, acum doi ani, când am văzut că mă lovesc de uși închise și piedici în tot ceea ce încercam să fac mi-am făcut curaj și am plecat în SUA". Însă Laura nu avea viză pentru SUA, astfel că a fost nevoită să locuiască, o perioadă, în Mexico, Tijuana. "Eu lucram cinci zile pe săptămână la Sony, iar două zile mă duceam la ea", își amintește românul despre începutul vieții lor peste Oceanul Atlantic.

"Ai mei locuiesc în New York, dar mie nu mi-a plăcut acel stat. Așa că am ales Los Angeles-ul, cu care luasem deja contact prin anul 2006, când am ajuns acolo în interes de serviciu. Pe vremea aceea lucram la Electronic Arts România, ca programator, și a fost un fel de schimb de experiență cu cei de la studiourile din LA. Odată ajuns acolo am constatat că americanii, dar mai ales emigranții, muncesc foarte mult, sunt foarte materialști și individualști. Atunci mi-am pus în cap că eu să duc și eu o altfel de viață".

“La început am lucrat la Columbia/Sony Pictures Home Entertainment ca programator, dar să muncesc la patron nu era gândul cu care sosisem în US”, recunoaște Radu. “Fiind întreprinzător, dar și pasionat de auto/moto, după aproape un an am reușit să deschid, cu forțe proprii, o firmă de rent-a-car. Totul a început de la zero, azi o mașină, mâine încă una, poimâine un calculator. Eu nu prea m-am ținut de școală la viața mea, dar Laura a făcut acest lucru, având o diplomă de la Facultatea de Științe Sociale de la UPB. A lucrat prin spital ca asistent social, apoi o vreme în resurse umane. Acum aproape o săptămână i-au sosit și ei actele de emigrare în SUA, așa că probabil se va muta cu mine în LA”.

Evz.ro : Cum a început această călătorie de neuitat?

Radu Georgescu: Dintotdeauna am fost deschiși la nou și am fost convinși că experiențele se simt mai bine "first hand". Nu e același lucru cu a privi la Discovery. Niciodată nu am avut prea mulți bani pe mână, așa că a trebuit să căutăm soluții ieftine. Prima ieșire de genul ăsta a fost în 2006, când am împrumutat o rulotă de la un amic și am plecat în turul Europei.

Apoi, am fost într-o excursie de două zile cu avionul la Roma și am făcut diferența. E cu totul altceva să ai libertate totală de mișcare, să nu depinzi de avion, de tren, de autobuz, de hotel, de un itinerariu prestabilit. În plus, una e când te sui în avion și ajungi unde vrei, alta este când o iei de nebun pe drumuri locale și ajungi prin sate care nu apar în ghiduri turistice, stai de vorbă cu oameni obișnuiți, care nu încearcă să vândă suveniruri.

Apoi, acum doi ani, de Revelion, am fost în Cuba și am văzut cât de diferit poate fi totul. Până la urmă, că ești în România, în SUA, ori în Franța, oamenii au cam aceeași mentalitate, mănâncă similar, se îmbracă la fel. Ne-am gândit că imaginea nu va fi niciodată completă, oricât am aprofunda Europa Occidentală, SUA și Canada. Era timpul pentru altceva. Prima variantă a fost aceasta, varianta a doua era Africa, apoi Asia. Am ales-o pe cea la îndemână.

Cât va dura traseul prin America Latină? De ce ați ales motocicla în călătoria voastră?

Nu știm exact. Inițial, credeam că în 2-3 luni se va termina totul, dar după 3 luni și ceva nu suntem nici măcar la jumătatea drumului. Rămâne de văzut. Cu motocicleta am mai fost prin țară, o dată din Grecia până în România și ceva ture prin California. Cu mașina am făcut trei ture prin Europa Occidentală și una în țările din fost Iugoslavia. Ne-au impresionat formidabil prin viteza cu care au trecut peste experiența traumatizantă a războiului și evoluția lor din ultimii 15 ani. Motocicletă, ca și rulota și campingul, sunt metodele de a călători pentru oamenii care au mai puțini bani decât cei care călătoresc cu mașina, cu elicopterul, cu yachtul.

Cum a început pasiunea pentru motoare?

De prima motocicletă am făcut rost întâmplător, prin 2004-2005, atunci când încercam să vând un Opel Vectra și l-am dat până la urma unui băiat care mi-a dat ceva bani și un Kawasaki ZZR250. M-am suit pe el și mi-a plăcut. După ceva timp mi-am luat și permis. Apoi au urmat alte motociclete mai puternice, ceva de off road și, în cele din urmă, am început să alerg pe circuit, pe la piste de Grecia și Ungaria, pentru că în România nu există. Laurei îi plac și ei, cât de cât.

Aveți un program strict?

Avem un traseu stabilit de acasă, dar mai primim și sfaturi pe parcurs. Presiunea timpului nu există, dar aș vrea să mă întorc cât mai repede în California, deoarece mi se pare că cei care se ocupă de firmă în absența mea sunt cam incompetenți.

Ce au spus prietenii și familia atunci când i-ați anunțat despre această călătorie? Ați avut momente în care să vă fie teamă pentru siguranță?

În SUA, oamenii sunt foarte panicați, speriați, foarte fricoși, pentru tot: terorism, microbi, hoți, câini care o să îi muște, viruși de calculatoare, polen, comercianți necinstiți. Fiecare are o alergie sau o fobie. Cred că este un fel de modă. Și apar multe zvonuri rele despre ceea ce se poate întâmpla în America Latină.

Absolut toți, dar mai ales părinții, mă sfătuiau să renunț, pentru că a plecat și X și nu s-a mai întors, pentru că sunt mafioți, pungași, tâlhari, polițiști corupți, pentru că nu există serviciu viabil ajutor (similar celui 112 din România), că se poate întâmpla orice, că oamenii sunt răi și câte și mai câte. Prietenii Laurei au fost împărțiți între "doamne, o să ajungi în Columbia, ești nebună!" și "să îmi aduci o scoică din Acapulco". Dar nu ar fi viața plictisitoare dacă toate ar fi calculate de la început? Monotonie e moartea pasiunii. Până acum, singurele momente în care siguranța să fi fost compromisă au fost cele provocate de mine, gen viteză, prăpăstii, cactuși, joacă cu dinamită și alte glume de acest gen.

Radu, pe site ai spus că mai bine ai muri făcând acest lucru, decât să trăiești cu regrete. Care sunt pericolele și cât de important este pentru voi această călătorie?

Chiar acum o săptămână vorbeam cu Laura ca în trei luni nu am întâlnit măcar un om al dracului, unul care să aibe un gând rău, de orice fel. Peste tot, din Mexic și până în Argentina, ori de câte ori am avut nevoie de ajutor, oamenii au făcut-o cu zâmbetul pe buze, de multe ori cerând la schimb doar o poză cu noi. Șpagă nu ne-a cerut nimeni, nu am fost jefuiți, atacați, înjurați. Cred că cel mai agresiv gest pe care l-am întâlnit a fost un claxon.

Câți kilometri ați parcurs până acum?

Aproximativ 21.000 de kilometri.

Care au fost cele mai mari provocări?

Hehe. Avem noi o vorbă după ce scăpăm dintr-o poveste de genul ăsta: "următoarea va fi mai rea, cu siguranță!". În ordinea dificultății, așa aminti:

1. Traversarea deșertului Atacama. Ideea e cam așa: nu mergea GPS-ul și nu știam că nu există drumuri. Cineva ne spusese că se merge ok. Practic, însă, am mers cam 500 de kilometri prin nisip, iar motocicletă nu era pregătită pentru un astfel de traseu. A venit noaptea, cu temperaturi sub zero grade, nu mai vedeam drumul, nici benzină nu mai era prea multă. Cortul și sacul de dormit nu erau pentru iarnă. Noroc că văzusem ceva filme despre supraviețuire, care mi-au dat ceva idei despre ce și cum trebuie să fac.
2. Cu trei ore înainte de Mexico City era foarte foarte frig și ploua torențial. Nu aș vrea să repet vreodată experiența aia.
3. Vânt lateral atât de puternic, încât era să zburăm cu totul prin sudul Mexicului.
4. Tornadă de nisip în Bolivia. Zici că te biciuiesc 100 de oameni în același timp. Nu mai vezi nimic, nu mai știi în ce parte să o iei sau de unde ai venit.
5. Grevă minerilor din Nazca. Nu mergea poștă, așteptam piesele pentru motocicletă, nimeni nu știa când și cum se va termina toată povestea. Treaba asta chiar era să mă enerveze.

Care au fost impresiile din țările prin care ați trecut? Ce puteți spune despre oamenii pe care i-ați întâlnit?

Este foarte frumos, dacă ai o gândire pozitivă. Trebuie să știi să alegi lucrurile frumoase. Pentru că America Latină nu înseamnă numai parcuri naționale, animale exotice, plaje, Che Guevarra și cocaină. America Latină înseamnă, în primul rând, mulți proști, mult gunoi și mizerie peste tot, multă incompetență (excepții notabile ar fi Costa Rica, Panama, Columbia, Chile și, se pare, și Argentina).

În schimb toți oamenii, de la cel cu cravată, până la ultimul mecanic, de la polițiști și vameși, la recepționeri de hotel, par oameni foarte de treabă și poți avea încredere în ei. Ne place natură, așa ca munții din Columbia și Ecuador ne-au plăcut în mod deosebit. Foarte frumoase sunt și orașele coloniale din Mexic. Simpatice sunt parcurile naturale din Costa Rica. Sălbaticie și multă aventură ne-a oferit Bolivia.

Ultima ispravă este că acum două zile. Eram într-o benzinărie, când a oprit lângă noi un tip cu un R1200GS BMW. Am intrat în vorbă și am aflat că există o întâlnire de motocicliști în zonă. Am mers

și noi. Era prima întâlnire moto la care mă duceam și am fost primiți cu multă căldură, ba chiar ni s-a decernat și un premiu și o diplomă pentru călătorie.

Care este bugetul călătoriei? Cum faceți față costurilor? Cât timp ați strâns acești bani și pentru cât timp vă vor ajunge?

Călătoria în America Latină nu costă mult. Cu câteva excepții notabile (locațiile turistice, Costa Rica, Panama, Chile) mănânci cu 2-3 dolari o masă bună, iei o cameră de două persoane cu mai puțin de 10 dolari. Un muzeu e 3 dolari, benzină sub 1 dolar litrul. Toate costurile însumate nu depășesc prețul unui Logan. Multă lume are Logan nou. Eu merg cu aceeași mașină de 10 ani. Așa am făcut rost de bani, pe scurt. Motocicleta am cumpărat-o de la un parc moto cu motociclete avariate și apoi am lucrat la ea două săptămâni să o repar. Deci și pe partea asta am ieșit mai ieftin. Cred că cel mai mult am dat pe echipament, dar oricum ar fi trebuit să îmi iau așa ceva până la urmă.

Care este următoarea etapă a călătoriei?

Argentina Țara de foc, apoi o luăm în nord, spre Buenos Aires, Uruguay, Brazilia. De acolo aș vrea să trimit motocicleta în Mauritania, să continui prin Maroc, Gibraltar, Spania.

Ce vă așteaptă la întoarcere și care sunt planurile pe viitor?

Avem mai multe trasee la care ne gândim: România - Bulgaria - Turcia - Iran - Pakistan - India - Laos - Cambodia - Thailanda. Și mai am unul, cu trenul, pe ruta București - Chișinău - Moscova - Ulan Bator - Beijing (Transsiberianul de Sud).

Cine ar putea face o astfel de călătorie?

În primul rând, trebuie să știi să mergi cu motocicleta destul de bine. Situațiile neprevăzute sunt multe și dacă nu vrei să ajungi carne de mici e bine să știi ce faci. Apoi trebuie să nu fie o persoană mofturoasă. Mai iei contact cu ulei, praf, nisip, ceva locuri insalubre, ori mâncare îndoielnică. Nu chiar condiții de armată, dar nici Carlton-Ritz nu e. Sau ai mai mulți bani și atunci povestea se schimbă.

Noi am bugetat cam 50-60 de dolari pe zi, pentru amândoi. Plus motocicletă, pregătirile, să zicem încă 6.000 de dolari. Se mai adaugă biletele de avion, în funcție de unde vii și de unde începi. Apoi, clar, trebuie să știi cum funcționează motocicleta. Nu e de ajuns să poți ține o șurubelniță în mână. Treci prin locuri pe unde nici cel mai tare mecanic nu a văzut o motocicletă că a ta. Trebuie să fii în stare să faci totul de unul singur, ori să dai indicații clare despre cum se face. Trebuie să înțelegi și să știi mai mult decât scrie în manualul utilizatorului, să interpretezi corect orice simptom.